

Závěr

Ve své práci jsem se pokusil čtenáři co nejvíce přiblížit komplikovanou problematiku občanskoprávní odpovědnosti sportovce za sportovní úrazy. Vzhledem k neustále se zvyšující komercializaci a medializaci sportu bude stále aktuálnější problém vzrůstajícího počtu závažných zranění, ke kterým dochází právě v průběhu výkonu sportovní činnosti.

Světová právní teorie i praxe hledá už mnoho let cesty, jak otázku odpovědnosti sportovce za sportovní úraz uchopit z hlediska práva. I když vznikalo v průběhu této doby mnoho zajímavých teorií a užitečných závěrů, obecný přístup, jak v této otázce průniku sportu a práva postupovat, se stanovit nepodařilo. Vzhledem ke komplikovanosti a individuálnosti každého případu sportovního úrazu to s největší pravděpodobností ani není možné.

Je patrné, že sportovec vstupující do sportovního klání přijímá riziko určitého typu škod, a právně relevantním způsobem tak rezignuje na jejich náhradu. Jde zejména o podřizování se pravidlům daného sportu, při jejichž dodržení by ani v případě způsobení sportovního úrazu neměla právní odpovědnost sportovce nastupovat.

Rovněž skromná česká judikatura v oblasti občanskoprávní odpovědnosti sportovce za sportovní úraz, kterou jsem rozebral v kapitole čtvrté, považuje podle svých závěrů porušení sportovních pravidel za jednu z klíčových okolností pro vznik právní odpovědnosti sportovce za zranění sportovce jiného.

Na rozdíl například od soudní praxe německé či rakouské, nemá ještě česká judikatura vyřešenu otázku bagatelního porušení sportovního pravidla. Zahraniční praxe ukázala, že ani takové „lehké“ porušení pravidel, které nejde za hranici přílišné tvrdosti a je úměrné povaze daného sportu, nezakládá vznik občanskoprávní odpovědnosti sportovce, jenž se tohoto bagatelního porušení pravidel dopustil. Můžeme se domnívat, že podobný „průkopnický“ případ se dříve, či později objeví také u některého českého soudu.

Ve své práci jsem se, jak z hlediska teoretického, tak i v popisu praktických příkladů, zaměřil převážně na případy z fotbalu. Je tomu tak jednak proto, že fotbal je nejmasověji provazovaným sportem na světě vůbec, a jednak i proto, že většina judikátů českých i zahraničních pochází právě z fotbalu.

Během zkoumání problému občanskoprávní odpovědnosti sportovců za sportovní úrazy jsem se často setkával s různými názory, zda by vůbec mělo právo sport regulovat, a když už, tak jakým způsobem?

Odpověď na první otázku je podle mého v dnešní době už triviální. Rozvoj sportu

dosáhl totiž takové úrovně, že jeho ignorování z pohledu práva není dále možné. Proto je nutné hledat alespoň obecné hranice, které stanoví, jaká jednání při výkonu sportovní činnosti ještě spadají pod jednání právním normám vyhovujícím, a kdy už naopak může nastupovat právní odpovědnost vzniklá porušením nějaké právní povinnosti. Další vývoj prolínání oblastí sportu a práva bude zajímavé sledovat i nadále, zejména, co se týče oblasti občanskoprávní odpovědnosti sportovce za sportovní úrazy, kde bude případů patrně přibývat.